

at takke for den Tilslutning, som Lovforslagets Principper og i Virkeligheden ogsaa mange af Enkelthederne i Lovforslaget har faaet. Jeg tvivler ikke om, at man ved nærmere og mere intimt Arbejde med dette Lovforslag og dets Virkninger end det, der hidtil fra ærede Medlemmers Side har kunnet foretages, vil komme paa det rene med, at dette Lovforslag i Virkeligheden ikke indeholder Uklarheder, og at de Regler, her foreslaas, i deres Opbygning og Udformning er ganske simple og af den Beskaffenhed, at de, hvis de ophøjes til Lov, vil afgive en klar og simpel Basis for Beregningen af de Renter, her er Tale om, og for den hele Lovs Administration.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Rode har Ordet for en kort Bemærkning.

Rode: Der vil senere blive Lejlighed til at komme tilbage til den højtærede Ministers lange Tale, som vilde gøre Udsigterne til at gennemføre en god Aldersrentelov mindre, end jeg haabede, hvis man ikke efterhaanden kendte lidt til den højtærede Ministers Taktik: at være voldsommere paa Talerstolen end i Udvalget. Hvorfor jeg har begæret Ordet, er for at gøre en enkelt Berigtigelse til noget, Ministeren udtalte. Den højtærede Minister var ret stærk i sine Bemærkninger om, hvad jeg troede at have foreslaaet — jeg mente, at jeg havde foreslaaet Ting, men havde ikke gjort det —, og gjorde forskellige Indvendinger, som var meget kategoriske. Den ærede Minister fremsatte bl. a. en Udtalelse angaaende Spørgsmaalet om Fradragsreglerne, og han kritiserede, at jeg havde regnet med lige stor Indtægt, hvor den saa oppebares. Jeg skal senere komme tilbage til, hvorfor jeg har foreslaaet og fastholder dette; men den ærede Minister sagde, at jeg var inde paa noget saa urimeligt som at regne Bolig i Hovedstaden og paa Landet ganske ens, og nævnte, at der i Lovforslaget stod, at Husrum indenfor 200—300 Kr. skulde fradrages. Den højtærede Minister byggede en hel Del Betragtninger paa denne Paastand. Det er ejendommeligt, at den højtærede Minister ikke ved, hvad der staar i det Lovforslag, han kritiserer, thi i Forslaget om Aldersrente af 1919 findes der ikke et Ord af det, den højtærede Minister paastaar. Den højtærede Minister vil ved at efterse § 6 se, hvordan Fradragsregelen lyder, og hvis han noget nøjere havde lagt Mærke til det, vilde han se, at der i Bemærkningerne til § 6 udtrykke-

lig gøres opmærksom paa, at i Modsætning til tidligere har man ikke draget Husrum særligt frem og givet det en Særstilling, men har stillet det lige med al anden Indtægt og indarbejdet det til en samlet Indtægt. Jeg har straks villet gøre opmærksom paa dette den højtærede Ministers Ukendskab til et bestemt Forhold, som han kritiserede ret indtrængende i sin Tale.

Hedegaard: Jeg vil gerne gøre et Par enkelte Bemærkninger til det Lovforslag, der her foreligger til Behandling. Jeg kan være enig i, at vi nu antager Princippet om Vederlagsfrihed og gaar bort fra den Tanke, som har været fremme, at der skulde være tvungen Forsikring. Jeg tror, at det er med ikke ringe Sorg, at en hel Del Mennesker nu maa sige til sig selv, at Forsikringstanken ikke lader sig gennemføre. Men desværre maa man erkende, at man maa gaa til det andet Princip, den vederlagsfrie Understøttelse, og ligeledes anerkende som berettiget, at Skønnet bortfalder. Man kan jo ikke være blind for, at der omkring i Kommunerne under Praktiseringen af det frie Skøn er sket forskellige Ting, som ikke kan siges at være absolut tilfredsstillende. Endvidere er det et stort Fremskridt, som skulde have en god Virkning, at man efter Lovforslaget ogsaa kan faa Aldersrente, selv om man har en noget større Egenindtægt. Jeg skal senere gøre et Par Bemærkninger om denne Indtægts Størrelse. Jeg er ogsaa meget tilfreds med, at det foreslaas at sætte Grænsen ved 65 Aar i Stedet for 60. I al Almindelighed kan man nemlig ikke sige, at Mennesker har tabt deres Erhvervsdygtighed i en Alder af 60 Aar; de allerfleste har i deres Bedrift Erhvervsdygtighed indtil noget op i 60erne. Jeg synes derfor, at naar der er de Overgangsbestemmelser og Undtagelsesbestemmelser, som er givet i Lovforslaget, er det fuldt forsvarligt at gaa op til de 65 Aar. Det er ligeledes, hvad den højtærede Indenrigsminister ogsaa var inde paa, fuldt forsvarligt og korrekt, at der sættes en Præmie for den, der kan leve af sit Erhverv indtil det 68de Aar. Med andre Ord, jeg kan i det hele være med til at give Lovforslagets Principper min Tilslutning.

Men dermed er ingenlunde sagt, at man kan tiltræde de forskellige enkelte Bestemmelser, eller at man ikke kan have store Betænkkeligheder ved Lovforslagets Gennemførelse paa det nuværende Tidspunkt. Det er desværre saaledes med Lovforslag af denne Art, at det er umaadelig vanskeligt at beregne, hvad Konsekvensen økonomisk set vil blive; og jeg hører til dem, der ikke tør